

Ὁ θίασος ἐπιθεώρησης ποὺ στεγάσθηκε φέτος στὸ «Θέατρο Κυβέλης», μιὰ ποὺ ἡ ἐπιθεώρηση τὴν ὁποία ἐπαιζε τώρα κι ἀρκετοὺς μῆνες δὲν εἶχε ἄλλη ἀντοχή, καὶ ἦταν πιά πολὺ προχωρημένη ἡ ἐποχὴ γιὰ νὰ ἀνεβάσει ἄλλη, ἀποφάσισε νὰ παρουσιάσει, βιαστικὰ καὶ πρόχειρα, μιὰ μουσικὴ κωμωδία. Ἡ παράσταση μιᾶς ἐπιθεώρησης ἀπαιτεῖ πολὺ μεγάλα ἔξοδα, ἡ παράσταση μιᾶς μουσικῆς κωμωδίας μπορεῖ νὰ εἶναι λιγότερο δαπανηρή, ἀν καὶ κείνη γιὰ νὰ σταθεῖ πρέπει νὰ περιβληθεῖ μ' ἓναν ἐξαιρετικὸ διάκοσμο. Τοῦτον δὲν τὸν εἶδαμε καθόλου στὴν παράσταση τοῦ «Ζητεῖται τεμπέλης». Παρακολουθήσαμε μόνον ἓνα γυμνὸ καὶ ξερὸ λιμπρέτο. Ἡ μουσικὴ κωμωδία εἶναι ἀπὸ τὴ φύση της, ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσή της νὰ συνυφαίνεται μὲ τραγουδάκια, καταδικασμένη στὴ συμβατικότητά. Τὸ «Ζητεῖται τεμπέλης» ξεπερνοῦσε σὲ συμβατικότητα καὶ ἀσημαντότητα ὅλα τὰ ἀνάλογα κατασκευάσματα τῆς κατηγορίας του. Ἐν τούτοις, ὁ συγγραφέας του, ὁ κ. Στ. Φωτιάδης, ὅπως

τὸ ἔδειξε σὲ μερικές κωμωδίες του, ἔχει ταλέντο. Δυστυχῶς τελευταῖα παρασέρνεται, δεσμεύοντας τὸν ἑαυτό του, καταπνίγοντας τὸν καλύτερο ἑαυτό του, νὰ κυνηγᾷ μόνο τὴν ἐμπορικότητα ἢ, ἀκριβέστερα, ὅ,τι φαντάζεται ἐμπορικότητα, μιὰ στραβὰ ἐννοημένη ἐμπορικότητα.

Καθὼς παρακολουθοῦσα τὸ «Ζητεῖται τεμπέλης», συλλογίζομουν ὅτι τὸ «Φιφή» π.χ. ἢ τὸ «Νό, νό, Νανέτ», ἐπειδὴ δὲν εἶχαν περιφρονήσει τὰ στραφταρίσματα, ἐπειδὴ εἶχαν φροντίσει νὰ διανθισθοῦν μ' ἓνα λόγο πολὺ πνευματώδη, μὲ ἔξυπνα ἐπινοήματα, εἶχαν ἀσφαλῶς μεγαλύτερη ἐπιτυχία, ἀκόμα κι ἐμπορική, ἀπ' ὅλες τίς τυποποιημένες κι ἄπνοες μουσικὲς κωμωδίες.

Οἱ ἡθοποιοὶ τῆς ἐπιθεώρησης διαθέτουν καὶ σκορποῦν βέβαια μπρίο, ἔχουν φαντασία, ἀλλὰ στεροῦνται—πιθανὸν ἐπειδὴ δὲν τὰ καλλιέργησαν—ἀπὸ τὰ ἄλλα προσόντα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ διαπλάσθῃ ἓνας χαρακτήρας, ἔστω καὶ ὑποτυπώδης, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ ἓνας ρόλος, ἔστω καὶ στὸ ἑρμαφρόδιτο εἶδος τῆς μουσικῆς κωμωδίας. Ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς ποὺ ἔπαιζαν στὸ «Ζητεῖται τεμπέλης» ἀκριβῶς ὅπως θὰ ἔπαιζαν τὰ νοῦμερά τους στὴν ἐπιθεώρηση, χωρὶς λεπτότητα, ξεχώρισα μόνο τὸν κ. Γ. Γκιωνάκη καί, κατὰ δεύτερο λόγο, τὸν κ. Ν. Φιλιππόπουλο.